

ČÁST I

Kapitola šestá

HLUBOKÁ KRIZE VŠECH LIDSKÝCH SYSTÉMŮ, HODNOT, TRADIC, ZVYKŮ A KULTUR. KONEC LIDSKÉ ÉRY

Výtah z knihy „Základy lidské duchovnosti“, str. 152 – 160, 6. kapitola, část I.

Struktura a dynamika veškerého Stvoření odvozuje své principy, zákony a svůj život ze Stvořitele. Protože nastávají, probíhají a stávají se z Absolutního tvořivého úsilí Absolutního Nejvyššího, obsahují v sobě všechny principy, kategorie, atributy a odvozeniny svého Stvořitele v relativním stavu a procesu. Tento stav a proces je relativní jen k Absolutnímu stavu a procesu Absolutního Nejvyššího. Takový vztah mezi Stvořitelem a Jeho/Její Stvořením určuje duchovní princip veškerých jsoucn a bytí.

Tento duchovní princip stanoví, že normálním a přirozeným směrem rozvoje a pokroku celého Stvoření je jeho pokrokové směřování k větší a větší aproximaci Absolutního stavu a Absolutního procesu Absolutního Nejvyššího. V této aproximaci spočívá princip stávání se. Jeden se stává více a více sám sebou větším a větším uskutečňováním těsnější a těsnější blízkosti k Tomu, co absolutně Jest.

Takže v následování, aktualizaci a uskutečňování všech principů, kategorií, atributů a odvozenin Absolutna Nejvyššího se nalézá pravý smysl vlastního života. Takový smysl vede k pravé duchovnosti a k náležitému, správnému a normálnímu směru toku či běhu vlastního života.

Toto je normální a přirozený stav věci. Toto je pravý duchovní princip, který je vrozený, imanentní a vlastní všemu Stvoření. Plynutí je vždy jedním směrem k většímu přiblížení se Absolutnímu stavu a Absolutnímu procesu Absolutního Nejvyššího. V tomto pozitivním sklonu spočívá základ a základna věčného růstu, pokroku a zlepšování všech sentientních entit. Jakákoli porucha v tomto toku či směřování je nepřirozená, nenormální a negativní.

Účelem a cílem pseudotvůrců bylo přerušit tento tok a zavést ho nesprávným směrem. Aby tak učinili, postupovali s rozvojem plánu, který vedl k fabrikaci pseudočlověčenstva, ve kterém by se takové zvrácení mohlo projevit a provést. To vede lidi k budování, rozvíjení, zakládání a udržování všemožných druhů lidských systémů, zvyklostí, tradic a kultur, které umožňují takové zvrácení univerzálního řádu. Byl tedy vyvinut protikladný činitel. Je protikladem přirozeného a normálního plynutí Stvoření a ukládá protikladný tok či běh. Namísto toho, aby vedl k větší a větší duchovnosti, která se nalézá v těsnější a těsnější blízkosti Nejvyššího, vede k menší a menší duchovnosti, dokud potenciálně nezůstane žádná duchovnost.

Je řečeno, že potenciálně nezůstane žádná duchovnost. Důvod pro to je následující: Normálním a přirozeným sklonem pravého života je neustále se přibližovat

Absolutnímu stavu a Absolutnímu procesu. Takový stav a proces kvůli své Absolutní povaze nemůže být v absolutním smyslu dosažen. Jinak by jeden vždy byl a nenastával by, neprobíhal a nestával by se. Proto jakýkoliv protikladný činitel k tomuto sklonu by byl protikladem téhož principu - přibližování se neduchovnosti. A jelikož neexistuje žádný takový stav a proces, ve kterém by nebylo absolutně žádné duchovnosti, je možno se navěky přibližovat něčemu, čeho v absolutním smyslu nelze nikdy dosáhnout. Odtud tedy slovo „jako možnost“.

V protikladném činiteli tohoto protiproudu je vždy tendence obrátit se k původnímu, normálnímu a přirozenému plynutí. Je to proto, že cokoli je abnormální a nepřirozené, je zkreslením, zvrácením a zmrzačením normálního a přirozeného. Bez ohledu na to, jak daleko se zkresluje, kazí a mrzačí, provádí se to na tom, co je ve skutečnosti normální a přirozené. Takže normální a přirozené zůstává neustále v tomto abnormálním a nepřirozeném.

Bez takové normality a přirozenosti by se nemohlo počít, založit a stát proti působícím nic nenormálního a nepřirozeného. Je třeba si uvědomit, že veškerý život i veškerá moc a energie nenormálního a nepřirozeného vyplývá z normálního a přirozeného.

Je tu však princip, který pseudotvůrci podcenili. Vše nenormální a nepřirozené tím, že v sobě má přirozené a normální, by se neustále, bez přestání nutkalo, nutilo a vedlo k návratu ke své normalitě a přirozenosti. To je zákonem všech duchovních principů.

Zde je třeba si znovu a znovu zapamatovat, že pseudotvůrci sami nemohou stvořit nic nového, protože postrádají Absolutnost jsoucna a bytí. Cokoli je stvořeno, mohlo se stvořit pouze z této absolutní kondice, která je sama nestvořenou. Ve svém tvůrčím úsilí může někdo pouze odvozovat z této Absolutní kondice. Takže pseudotvůrci neměli na vybranou než použít stavební kameny, které měli k dispozici ve formě stvořeného sentientního života. Užitím živých buněk svého vlastního druhu zfabrikovali lidskou rasu, do které vložili sklon k protikladnému trendu a plynutí opačným směrem od duchovnosti. Takže zfabrikovali typické a specifické lidské údobí.

Ale jak se mnohokrát před tím uvedlo, musí se v takových živých buňkách podržet a zachovat všechny původní a ryzí principy Nejvyššího. Jinak by v nich nemohl být žádný život; tedy by vyhynuly. V těchto původních a ryzích principech působí shora zmíněný duchovní zákon. Směřovat normálním a přirozeným směrem k větší a větší duchovnosti, to jest k větší blízkosti k Nejvyššímu - je vrozenou okolností. Z tohoto principu plyne, že cokoli nepřirozené a abnormální je neustále nutkáno a nuceno k návratu ke svému původnímu nenormálnímu a přirozenému směřování. To je prostě podmínkou života.

Aby se mohla taková nenormální a nepřirozená kondice udržet, byly vyvinuty prostředky, které jí uměle vnucují opačný směr. Takovými prostředky byly formy falešných nebo pokroucených náboženství a pseudoduchovností, zvyků, tradic, kultur a lidských systémů, které měly jen jeden konečný cíl – zastavit a obrátit přirozené a normální plynutí života a udržovat protikladné abnormální a nepřirozené sklony. V takových systémech bez ohledu na to, jak dobře sloužily svému účelu, existovaly neustálé tlaky, napětí a stres. Kdykoli se oponuje něčemu, co plyne přirozeně, musí se vynaložit značná síla, energie, snaha a tlak, aby bylo možno tento běh odchýlit či obrátit. Takový je tedy stav tlaků, napětí a stresů. Zakládá svou povahou nepřirozenosti stav neustálé krize, která existuje v rámci všech lidských systémů.

Bez ohledu na to, jak pozitivní se jeví některé výtoky lidských systémů a do jaké míry se zdá, že slouží dobru člověčenstva, nakonec podporují kritické rozpolezení

stálé krize lidských systémů. Aby se tento stav krize mohl zdlouhat a ovládat, muselo se vytvořit mnoho prostředků téže povahy a nashromáždit mnoho tradic, zvyklostí, pravidel, předpisů a směrnic, které dočasně tuto krizi do jisté míry odvrátily, ale které ji ve skutečnosti nakonec zvětšily, umocnily a prohloubily.

Takový stav krize je vlastní a vrozený povaze protikladných činitelů, které se projevují ve všech lidských systémech. Jak se tlaky, napětí a stresy hromadí stále více, krize nastolí a přivodí pád a zhroucení systému. Směřování této krize je „pokrokové“ v protikladném smyslu. Krize se stávají pokročilejšími, většími a horšími.

Udržování tohoto krizového stavu se zajišťuje duchovně protikladnou povahou lidských systémů, které se snaží přežít svým zatvrdělým lpěním a závislostí na tradicích a zvycích i kulturách a jejich náboženstvích. Tyto sklony jsou tak silné, že když generace za generací vymírají a přicházejí do intermediálního světa, pokračují ve svém úsilí stále zuřivěji. Závist těchto tendencí je stále větší, neboť v novém stavu v duchovním světě jsou k dispozici daleko vychytralejší nástroje k tomu, aby se mohlo pokračovat v tomto kontraproduktivním úsilí. Zde se budují vlastní umělé společnosti a kultury, které se zpětně napojují na pseudočlověčenstvo na Zemi, poskytující mu čerstvé popudy, aby pokračovalo ve svém neduchovním kontraproduktivním, nenormálním a nepřirozeném počínání. Z něho napájejí a jsou napájeni, neboť noví členové se rekrutují z lidí na planetě Zemi, kteří se s nimi spojují v novém stavu, takže se udržuje, podporuje a zachovává status quo této situace. To je vzájemným napájením, neboť lidé na Zemi jsou krmeni novými ideami, myšlenkami a tvůrčími popudy většího pokroucení, zvrácení a zmrzačení pravé duchovnosti a zároveň se napájejí producent takových idejí tím, že se realizují a aktualizují v přírodním stavu a pak se k nim připojují v jejich vlastním pseudoduchovním stavu v intermediálním světě.

Protože je ale v těchto systémech kvůli výše zmíněnému principu neustálé nutkání či pobízení, aby se navrátily k normálnímu a přirozenému směřování, nacházejí se neustále v krizi a v procesu úpadku. Věci obvykle neprobíhají tak dobře, jak se plánovalo a očekávalo. Normální a přirozený běh událostí má své vlastní účinné prostředky a nástroje k tomu, aby každého uvedl zpět do normální a přirozené kondice. Tak působí zákon Absolutní Prozřetelnosti Nejvyššího.

Lidským tvorům se v průběhu dějin neustále mnohými způsoby připomínala jejich pravá, původní duchovní přirozenost. Proroci, velcí duchovní zakladatelé, muži a ženy Boží i svaté knihy jako Bible připomínali lidem jejich vlastní původní duchovní podstatu. Neustále jsou poskytovány alternativy, podávány příklady, nastávají navštívení, obrozují se vnitřní vědomí jednotlivců a mnohé jiné podobné věci neustále působí za tímto účelem. To vše pak přispívá stále více k prohlubování krize všech lidských systémů.

Bez ohledu na rozsah, v jakém jsou takové pozitivní pohnutky a ideje svatých knih zkresleny, převráceny, zmrzačeny, pokáleny, zamořeny a dezinterpretovány, stále v sobě obsahují a uchovávají zrnka skutečné duchovní pravdy. Tyto pravdy jako protiklad těchto zkreslených hodnot způsobují, že se krize vždy více prohlubuje.

Když se situace těchto společností v duchovním světě rozvine do takového kritického bodu, že její pokračování ohrožuje veškeré Stvoření, náhle a zcela se kvůli své hluboké krizi zhroutlí, končíce ohromným kolapsem. Poté jsou jejich příslušníci odděleni a umístí se do svých odpovídajících pseudoduchovních pekel, kde mezi sebou pokračují ve svých životních stylech tak dlouho, jak si přejí, či jak dlouho pokračují v uzavření se tomu, aby naslouchali svému vnitřnímu hlasu, který se je neustále snaží přivést zpět k normálnímu a přirozenému trendu.

Takové kolapsy těchto společenstev ve světě duchů čili v intermediálním světě jsou tím, co se miní posledním soudem. Souvztažné faktory těchto navštívení a posledních soudů se u lidí na planetě Zemi projevují válkami, přírodními katastrofami, pohromami, holocausty a kataklyzmaty a v regresivně - progresivních trendech lidského rozvoje ze stavu osvětlení Temných věků až k duchovnímu obrození, kterému bude předcházet úplné zhroucení všech lidských systémů.

Regresivně - progresivní trendy znamenají, že je tu stále méně duchovnosti, a nastoupí Temné věky, které vyvolají sklon k hlubokým krizím všech lidských systémů. Aby se tyto systémy zachránily, jsou vyvinuly (samozřejmě s tímž účelem) důmyslnější, složitější a trvanlivější systémy s větší technologií. Takový rozvoj vede ke stále hlubší krizi. A nová krize vede opět k vývoji ještě důmyslnějších systémů a technologií za tímž účelem. To vede ke stále větším a hlubším krizím atd. Toto je to, co se nazývá regresivně - progresivním trendem. Ten lze jasně vidět na příkladech válek v lidských dějinách. Nejprve je tu hrozba války v lokálním rozsahu vedoucí k několika stům mrtvých, pak se to rozšíří a stovky mrtvých se promění v tisíce až po vypuknutí globální války, která zabije mnoho milionů lidí. Totéž je pravdou s ohledem na přírodní katastrofy a kataklyzmata. Ty jsou stále častější a ničivější ve své zuřivosti, mající stále větší dopad na lidský život a jeho rozpoložení. Jiným příkladem je vymizení některých kultur a národů z povrchu Země jen proto, aby byly nahrazeny většími kulturami a národy majícími větší tradice, zvyklosti a kultury a tak dále, dokud se nedosáhne bodu, kdy destruktivní síly prohlubující se krize všech lidských systémů nedosáhnou takových rozměrů, že vážně hrozí úplná a celková likvidace veškerého života na planetě Zemi včetně jí samotné. Nastane-li taková situace, znamená to konec lidské éry. Znamená to, že poučení bylo získáno, otázka, jaké je to být bez jakékoli duchovnosti, je zodpovězena živým příkladem a užitečnost takové situace splní svůj účel a tuto situaci již není potřeba tolerovat.

Tehdy se lze vrátit k pokračování v předcházejícím normálním a přirozeném rozpoložení duchovnosti. Jakmile se odstraní protikladné, umělé síly lidských systémů, nastolí se přirozeně a bez námahy znovu normální a přirozený směr duchovního pokroku, neboť nic tomu již nebude oponovat.

Taková situace existuje v současné době na planetě Zemi. Až doposud neměly lidské systémy nikdy k dispozici nic, co by mohlo ničit během několika vteřin či minut veškerý život na planetě Zemi včetně jí samotné.

Tato hluboká a závěrečná krize všech lidských systémů a jejich nevyhnutelný všeobsáhlý kolaps a pád se projevuje následujícími znaky:

1. Postupným ubýváním přírodních zdrojů, na nichž závisí hospodářství lidských systémů. Takový úbytek může vést k úplné paralýze hospodářství.

Tato situace vede k podivné politické situaci ve světě: Národy, které stále vlastní některé tyto zdroje, učinily jiné, které vyčerpaly tyto své zdroje anebo nemají žádné, závislémi na svých diktátech, manipulacích a na svém vydírání. Využívají své zdroje na vytváření krizí a vnučování svých vlastních zájmů jiným. Politická nerovnováha, jež je toho výsledkem, vede k nastolení chronických pnutí, hrozeb, nedůvěry a válečných hrozeb, které by mohly skončit soudným dnem. Národy závislé na těchto zdrojích jiných národů, obzvláště ty, které patří k supervelmocem, nemají jinou možnost, než zaútočit a vynutit si násilím, hrozbami a manipulacemi dodávky těchto potřeb. To se koná na základě skutečnosti, že dostupnost těchto zdrojů je životně závažná pro jejich přežití.

Úbytek přírodních zdrojů je výsledkem hlouposti a bláznivosti lidských systémů, které se vůbec neohlíží na plánování a distribuci těchto zdrojů přirozeným způsobem. Lidská chtivost a nenasytnost vlastnit, užívat a spotřebovat více je bez hranic, rozmyslu a je zničitelná. Takový je následek a důsledek neduchovního čili pseudoduchovního rozpoložení lidských tvorů, které je uvrhuje do pozice úplné a celkové závislosti na hodnotách vnějšího čili nejzevnějšího stupně, které nejsou vůbec žádnými hodnotami.

Jakmile se rovnovážnému faktoru života nedovolí a zabrání, aby vstoupil, výsledkem je nadměrné využívání toho, co se považuje za skutečný zdroj a původ života přírody. Nadměrné využívání přírody obvykle sleduje zákon geometrické posloupnosti a je poháněno neustálým nátlakem, vynucováním a stresem na ostatních úrovních lidského existování. Protože ostatní úrovně lidského života jsou buď podceněny, nebo se zcela neberou v úvahu, považuje se takové nutkání, nátlak a stres za výsledek statečné péče o zevnější věci a přírodní úroveň. Takže se nadměrné využívání zesiluje stále více. Taková intenzifikace ovšem vede k ještě většímu nátlaku, násilí a stresu, což pak vede ke komplikovanějšímu nadužívání a větším krizím a většímu nadužívání a tak stále dále. Takže je zajištěno sveřepé udržování se tohoto cyklu, dokud jednoho dne zdroje nedojdou nebo nejsou k dispozici. A to je konec lidských systémů.

2. Od takového nekritického nadužívání a zneužívání přírodních zdrojů a umístěním lidských hodnot do vlastnictví vnějších statků a majetků je jen krátký krok ke zničení lidského životního prostředí. Znečištění a zamoření životního prostředí dosahuje nezvyklých rozměrů. Lidská sídla se stávají nebezpečnými a nezdravými. Ekologie přírodního prostředí, která udržuje jeho zdraví a rovnováhu, je v rozkladu. To vede k vyhlazení rozličných druhů, které jsou závažnou součástí této ekologie při udržování rovnováhy v přírodě.

Nahromadění špíny, jedů a zamoření prostředí v kombinaci s porušením ekologické rovnováhy vede k okolnostem, které jsou nesnesitelné pro udržování, podporu a pokračování lidského života na planetě Zemi. To jen prohlubuje důkladnou krizi všech lidských systémů, urychlující proces úplného a celkového pádu a úplného zhroucení.

3. Závislost a lpění na stále větším množství vnějších statků, vlastnictví a majetků a touha po nich bez jakéhokoli ohledu na kohokoli jiného zakládá spolu s přírodními a politickými pohromami a manipulacemi velkou nerovnováhu v rozvrstvení lidských systémů. Dvě krajnosti se staly zřejmými: a) koncentrace materiálního bohatství a prospěchu v rukách několika či k dispozici několika národům a b) chronický stav nezvyklé chudoby, hladu a nedostatku základních potřeb pro běžné přežití.

Tato situace zvětšuje a umocňuje nátlak, násilí a stres, což vede ke stále hlubším krizím v takových lidských systémech, které zcela selhávají, byť by šlo jen o úvahy o řádném rovnovážném činiteli pravého života. Tato nečinnost v tomto ohledu nakonec vede k pádu a zhroucení celého systému.

4. V úsilí zachovat a udržet lidské systémy a jejich tradice, zvyklosti a kultury a pokračovat v nich spolu s potřebou je bránit před agresory a kořistníky se rozvíjejí a vytvářejí stále důmyslnější vojenská zařízení a zbraňové systémy schopné hromadného ničení. Jelikož je tu neustálá potřeba být lepším než nepřítel a mít lepší zbraně, je nutné věnovat více lidí a ekonomických zdrojů na vytvoření a rozvoj stále lepších, účinnějších a ničivějších zbraní. Nepřítel ovšem nespí a má sklon vyvinout a vytvořit ještě účinnější a ničivější zbraně. Tato zavláá soutěž v tom, kdo předčí nepřítele, je nekonečná. Vyžaduje to stále více úsilí a více a více lidských a jiných zdrojů, aby se udržela vojenská převaha nad nepřítelem. Tato soutěž vede k vytváření a rozvoji takových ničivých prostředků, že stisknutím jednoho tlačítka na počítači lze v

několika minutách či vteřinách celou planetu Zemi obrátit v poletující peklo takových rozměrů, že by zůstalo jen málo stop života někde na Zemi. Mohly by nastat holocausty a kataklyzmata s takovými důsledky, které si lidská mysl neumí představit.

5. Jak bylo před tím uvedeno, bylo jedním z účelů tohoto pseudosystému zničení duchovnosti. Jako součást tohoto úsilí vstoupily do existence materialistické a ateistické filosofie. Ty pak vedly k ustanovení komunistických a podobných totalitních systémů s jak jen možno nejvyhraněnějšími a nejpevnějšími pravidly, směrnicemi, tradicemi a zvyky. Celková filozofie těchto systémů je založena na zdůraznění materiálních vnějších hodnot, což vyžaduje, aby se dobytý a stal vlastnictvím celý svět. Poslední roky svědčí o neobvyklé expanzi a zesílení těchto systémů po celém světě. Nemilosrdnost, prohnalost, agresivita, machiavellismus, machinace, manipulace, terorismus, bojovnost, fanatismus, dogmatismus, zaslepenost, násilnost, zavidlost a vytrvalost těchto systémů dosahuje ohromných rozměrů. Zjevně je nic nemůže zastavit v této rozpínavosti. Takové systémy jsou přímou inkarnací temných a zlých sil z pekel právě před závěrečným pádem a kolapsem lidských systémů v jejich snaze zamořit cokoli duchovní a ustanovit vládu úplné duchovní temnoty.

6. Přirozené hromadění neustálých krizí v nepřirozeném a nenormálním rozpoložení lidských systémů a potřeba jejich ochrany a upevnění vede k neustálým inflačním tendencím všech materiálních hodnot a snah. Vyčerpání přírodních zdrojů; větší potřeba spotřeby, aby se zakryly vnitřní nejistota, obavy a strach z budoucnosti; potřeby větší obrany a rozvoje výkonnějších vojenských zařízení; disproporce v rozdělení bohatství; deziluze o schopnosti systému zajistit bezpečnost a jistotu; potichu uchovávat status quo systému a mnoho jiných věcí vede k nižší a nižší hodnotě monetárních prostředků k zajištění hmotného zabezpečení a zajištění. Takže za více peněz se kupuje méně, což vede k potřebě vydělávat více a více, aby se udržel životní styl založený v předcházejícím méně inflačním rozpoložení. To zvětšuje inflaci do tak absurdní míry, že výsledkem toho je úplný ekonomický úpadek a kolaps. Peníze mají malou, či nemají vůbec žádnou hodnotu. To je nevyhnutelným důsledkem toho, když lidé vložili své naděje a jistoty do věcí tak přechodných, nedůležitých a bezcenných, jako jsou materiální statky a majetky.

7. Jak se kupí tlaky, nutkání i stresy a krize se stává hlubší a stálejší, objevuje se stále více prostředků na její „překonání“. To vede k objevení se početných a nezvyklých kultů, sekt, náboženských a duchovních úchylek a způsobů ovládnutí mysli, které nabízejí vyřešení všech lidských problémů. Všechny tyto směry vyznávají, že mají prostředky, aby vyvedly lidi z jejich bídy. Extrémním případem takového rozvoje je objevení se kultu vyznavačů ďábla a satana, kteří se otevřeně hlásí k negativnímu stavu pekel a pseudotvůrců. Ďábel a satan se prohlašují za pravé stvořitele a skutečné řešení problémů se spatřuje v otevřeném odmítnutí pravého Stvořitele a v tom, že se uctívají jen pseudotvůrci, kteří ve skutečnosti zfabrikovali podobu pseudočlověčenstva.

Všechny kulty, sekty, náboženské a duchovní úchylky a způsoby ovládnutí mysli budují tím, že lpí na své vlastní výlučnosti, vytváří další soubor tradic, zvyklostí, způsobů chování a případných kultur, což bude jen zvětšovat, prohlubovat a urychlovat nejzazší konečný pád a ohromné zhroucení lidských systémů.

V těchto ustanoveních se ale nacházejí zrnka pravdy. Všechna mají sklon rozvíjet uvědomění nějakých duchovních faktorů či faktorů mysli, o nichž věří, že jsou jedinými, které mohou přinést nějaká řešení krize. Intenzifikace takového uvědomění je výsledkem duchovního tlaku normálního běhu věcí, aby se vše nenormální navrátilo do svého normálního rozpoložení. Tedy čím větší je krize lidských systémů, tím větší je uvědomění si těchto duchovních potřeb. To vede k nutnému rozkvětu kultů a

způsobů ovládnutí mysli, nových náboženství a duchovních směrů, které zesilují toto uvědomění. Avšak problémem těchto ustanovení je to, že používají tradiční a navyklý přístup tím, že vytvářejí své vlastní zevní rituály, oslavy, zaklínání a zařikávání, pravidla, nařízení, omezení, hranice, očekávání atd., které se ve své podstatě i formě neliší od těch, které tu byly před tím. Mění se názvy, ale zachovává se tentýž obsah a táž metoda. Takový přístup je ovšem pseudoduchovní. Taková jsou ale znamení přicházejícího posledního soudu, kdy se všechny lidské systémy navždy zhroutí.

8. Souběžně s objevením se těchto kultů, sekt a náboženství a duchovních trendů i způsobů ovládnutí mysli, které v mnoha případech mají - kvůli svému hledání většího duchovního uvědomění (byť zdeformovaného) - pozitivní hodnotu, zintenzivňují zlé a temné síly pseudotvůrců svou činností a rozšiřují svoje negativní působení na lidi na planetě Zemi, aby se potlačilo toto úsilí. To jen zvětšuje a zintenzivňuje krizi.

Takový negativní vliv se projevuje ve formě a intenzifikaci nezvyklých a bizarních zločinů, vražd, sebevražd, duševních chorob, sexuálních zvráceností a složitých a zlořádných fyzických potíží. Takové jevy jsou součástí akcelerace odlišení sil negativního a pozitivního stavu při přípravě na skutečné závěrečné střetnutí, během něhož se všechny lidské systémy hrouť a přestanou existovat.

Součástí snahy, aby se lidská mysl zabývala těmito událostmi a lidé se tak zdržovali od duchovního uvědomění, je neobvyklý zájem médií o zpravodajství o těchto negativních událostech. Filmy, hry, televize, noviny atd. jsou plny popisů násilných činů, zločinů, útoků, pohrom, válek a podobných námětů, které obírají lidi o čas a odvádějí jejich pozornost pryč od daleko důležitějších událostí. Nebezpečnost zájmu o tato témata spočívá v tom, že vyvolávají a posilují v lidech potřebu jednat, chovat se, konat a řešit problémy tímž násilným způsobem. Takové popisování následků je bez ohledu na to, jedná-li se o příklad „dobrých“ či „zlých“ úmyslů, protikladné a opačné duchovním prostředkům řešení takových problémů. A popisují-li se nějakou náhodou duchovní prostředky, obvykle se to líčí tak, že užívají negativní, temné síly, černou magii či síly pochybného či nejasného původu. Vše toto jen udržuje, zesiluje a urychluje postup konečného pádu a zhroucení všech lidských systémů.

9. Povaha systému pseudolidstva tím, že je nepřirozená, patologická a nenormální, neustále vytváří a vyzařuje atmosféru všech druhů negativních, násilných, nenávistných, zvrácených, zdeformovaných a zmrzačených myšlenek, idejí a tužeb. Kvůli duchovnímu principu manifestace, který říká, že jakékoli ideje, myšlenky či přání jakékoli sentientní entity mají sklon se aktualizovat a uskutečnit ve své konkrétní formě, taková negativní pojetí se stávají skutečností také na úrovni přírodního stupně. Zde nacházejí svůj konkrétní život. Proto tyto koncepce negativně ovlivňují přírodní prostředí na planetě Zemi, která představuje tento vnější čili nejzevnější stupeň. Například násilí je násilím bez ohledu na to, jak k němu dojde - skrze akt násilí jedné osoby či národa proti druhým, či skrze vynucené změny přírodních podmínek, což vede k drastickým změnám klimatu, počasí, intenzifikaci nezvyklých katastrof, pohrom, neštěstí, zemětřesení, požárů, sněhových bouří, severáků, tornád, hurikánů, období veder, sucha, nákaz, naplav, nehod a mnoha jiných násilných jevů. Není na Zemi den či týden, který by proběhl v klidu bez takových událostí. Jejich zesílení a frekvence výskytu ukazují, že dochází k prohlubování krize lidských systémů, což způsobuje takové reakce v přírodě.

Jestliže někdo žije v souladu se samým sebou, žije v harmonii s přírodou. Příroda odráží zevně tento niterný stav záležitostí v lidech. Čím více disharmonie, tím více je násilí a nestability v přírodě. A obráceně - čím více je duchovní harmonie v člověčenstvu, tím je příroda stálejší, zákonitější a klidnější. Proto jsou takové drastické změny a zesílení výskytu těchto jevů v přírodních událostech dobrými ukazateli

zevrubné krize veškerých lidských systémů a jejich nevyhnutelného zhroutení v blízké budoucnosti.

10. Jak je většina lidí nucena do neustálého shonu kvůli přežití, udržující a zachovávající se naživu, vyvíjí se na ni nátlak, je stresována a manipulována, aby kráčela směrem opačným vzhledem k jejich pravé duchovní přirozenosti. Postupně začínají být nespokojeni s pomíjivými rozkošemi nacházejícími se ve vlastnictví hmotných statků a majetků a ve všech lidských systémech s jejich tradicemi, zvyky a kulturami zevních hodnot. To mnohé přivádí k šílenému hledání pravého smyslu lidského života. Otázka o hodnotě bytí počíná deptat lidstvo. Nic neposkytuje již smysl. Existenční obavy, strachy, znechucení a deprese se stávají životním stylem a dávají zrod filosofiím, které je považují za nutné podmínky lidské existence, pokud ne za jeho skutečné původce.

Nebezpečí takového přístupu je v jeho zdůraznění toho, že takové pocity jako strach, obavy, starosti, deprese, znechucení atd. mají skutečnou existenční hodnotu a jsou tudíž nakonec pozitivní povahy. Lidé nahrazují skutečnou filosofii duchovnosti pseudofilosofií existencialismu, která se snaží odvodit duchovní hodnoty z něčeho, co bylo zfabrikováno, vyvoláno a vypěstováno negativním stavem pekel v člověčenstvu, aby se potlačila pravá duchovnost, která nemůže počít takové negativní ideje, myšlenky a okolnosti. Všechny tyto existencionální pseudohodnoty vedou tím, že se zesílí jejich výskyt v lidské mysli, k větší krizi lidských systémů a urychlují jejich úpadek a kolaps. V tomto smyslu mají tyto pseudohodnoty pozitivní aspekty, protože cokoli urychluje tento kolaps, pomáhá ukončit něco patologického, nepřirozeného a abnormálního, co je pohromou a rakovinou pro vše zdravé, normální a přirozené.

11. Neobvyklý, gigantický skok v rozvoji technologií v několika posledních dekadách drasticky kontrastuje se sociálním a duševním rozvojem lidských systémů, který je daleko pozadu. To přispívá stále více k již nesnesitelnému tlaku, napětí a stresu.

Jinou komplikací je technologie sama. Kvůli své složitosti vede k rozvoji krajních stupňů specializace a odcizení nejrůznějších součástí systému, což pak vede k většímu nebezpečí úpadku a chaosu. Jelikož jsou takové systémy složité a navzájem závislé, porucha jedné součásti může umrtvit funkci celého systému. Jiným nebezpečným aspektem této situace je to, že kvůli své složitosti a početnému množství služeb, které poskytuje lidem, dělá je krajně závislými a bezmocnými v případě selhání. Jak se systém stává stále složitějším a závislým na svých složkách, je více pravděpodobné, že selže, což bude mít ohromný dopad na blahobyt všech lidí. To stále více zesiluje pokročilou krizi všech lidských systémů a urychluje jejich konečné zhroutení.

12. Jak lze vidět, vede nepřirozenost a nenormálnost protikladných činitelů lidských systémů vůči přirozenému a normálnímu pokrokovému směřování duchovnosti k nárůstu tlaků, stresů a napětí ve všech oblastech aktivit lidských tvorů a v samotném jejich jsoucnu a bytí. Není nikde nic, co by neustále nepřispívalo k této krizi. Za takové situace lidé počínají hledat prostředky, jak se vyhnout takovému rozporu. Tak se vyvíjejí sklony k úniku z těchto nahromaděných tlaků, stresů a složitosti systému k fantaziím, snům a iluzím s pomocí mechanických či chemických prostředků, jako jsou drogy, alkohol, jídlo a jiné fyzické prostředky, které mohou pozměnit vědomí a jeho funkci. Tento sklon je jedním ze závěrečných příznaků postupujícího úpadku a kolapsu všech lidských systémů.

13. To vše vede k rozvoji apatie, lhostejnosti a ztrátě jakéhokoli zájmu o prospěch a blahobyt všech ostatních jedinců. Lidé mohou dosvědčit zločiny, vraždy, podvody

atd., ale neřeknou nic a mnozí se odvrátí od místa děje či jej pozorují bez jakékoli účasti.

Taková situace je znakem úplného nedostatku duchovního uvědomění. A to znamená neslavný konec všech lidských systémů. Jakmile se ztrácí veškerý zájem a rozvíjí se apatie a lhostejnost k vlastnímu blahobytu a blahobytu vlastních sousedů, ztrácí se veškerý smysl života a nic již nemá více význam. Potom se už v lidských systémech nic neudrží, nezachová a nepodporuje. Tak dozrává konec lidské éry.

Lidská éra se charakterizuje zvláštností, neobvyklostí a výjimečností svého umístění a své pozice ve Stvoření. Nikde jinde po celém Stvoření takové rozpoložení od věčnosti do věčnosti neexistovalo a nebude existovat. Je pro ně typické nenormální, nepřirozené, patologické a neskutečné směřování, které je neustále v protikladu k normálnímu, přirozenému a skutečnému běhu života. Kvůli této pozici je lze považovat za umělé, vnucené, zfabrikované a za pseudoživot - sám o sobě nereálný.

Typická lidská éra se dá popsat různými pojmy:

Za prvé: Zkreslením, zvrácením a zmrzačením pojmu duchovnosti a Nejvyššího. Duchovnost a Nejvyšší se popisují ve smyslu projekcí, introspekcí, očekávání, stereotypů, požadavků a nároků vnějších žádostí lidí, kteří nalézají své hodnoty v hmotných věcech. Tito lidé takzvaně materializují duchovnost a „humanizují“ Nejvyššího. Slovo „humanizuje“ je zde užito ve smyslu pozice, jakou má lidská éra ve Stvoření – pozice negování jakéhokoli jednoho sjednocujícího principu, který usměrňuje přirozený tok života.

To vede k frakcionalizaci všech životních principů. Tato situace vede k projevům mnoha náboženství a duchovních názorů, které si často navzájem oponují. Také to vede k budování zvyklostí, tradic a kultur, které jsou protikladem jakéhokoli pokrokového směřování. Jejich povahou je stagnace a sebezachovávání. To je samým opakem pravého života. Objevuje se pseudoživot jako typický znak lidské éry.

Za druhé tu máme jev, rozvoj a široký růst a příjem mnoha pojetí materialismu, ateizmu, agnosticizmu a panteizmu, která odmítají jakoukoli duchovnost jako původní princip.

Takové filosofie a názory jsou typické pouze pro lidské údobí. Nikde jinde ve vesmíru se toto pojetí nikdy nevyvinulo.

Za třetí: Je uzavřen přístup k nejniternějšímu stupni vlastního já a jsou uzavřeny všechny mosty a přímé spoje k duchovnímu světu a jiným dimenzím, místům a úrovním vesmíru a celého Stvoření spolu s přerušením přímé komunikace s duchy, anděly a jinými sentientními entitami v duchovním světě. Toto je opět typickou okolností a znakem lidské éry, která neexistuje nikde jinde. Všude jinde jsou dveře ke všem dimenzím, úrovním a sférám neustále otevřeny všem sentientním entitám, pouze na Zemi byly tyto dveře kvůli lidské éře až donedávna uzavřeny.

Za čtvrté: Život a jeho funkce se odvozují z aktivit nejzevnějšího přírodního stupně, to jest z hmoty, a život se tak činí závislým na hmotě. Život se zde považuje za produkt rozvoje a evoluce hmotných prvků, které se vyskytují, probíhají a staly se náhodným způsobem. Život se považuje za hmotnou příhodu vyskytující se jen pouhopouhou náhodou. Toto je velmi typický znak lidské éry.

Za páté: Lidští tvorové jsou oddělení, ohraničení, izolováni a odcizeni od veškerého ostatního Stvoření a zfabrikovaných stavů zla ve formě pekel se všemi jejich důsledky

a následky, jak se projevují ve funkcích, stagnaci, krizi i rozpadu všech lidských systémů. Toto je typickým charakteristickým rysem lidské éry. Než se lidská éra objevila, nebyl v duchovním světě ani negativní stav či peklo, ani jejich projevy v přírodním světě.

Toto jsou tedy typické charakteristické znaky lidské éry, která nyní končí. Všechny tyto typické znaky a rysy se odstraní jako nereálné a do současnosti a bytí vstoupí s pravým duchovním pojetím nové člověčenství, které bude pokračovat normálním a přirozeným směrem neustálého duchovního pokroku.